RÅDETS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE (EU) 2021/1778

af 5. oktober 2021

om at give Forbundsrepublikken Tyskland tilladelse til at anvende en særlig foranstaltning, der fraviger artikel 193 i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

som henviser til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ([1]), særlig artikel 395, stk. 1, første afsnit,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I artikel 193 i direktiv 2006/112/EF fastsættes det, at det som hovedregel påhviler den afgiftspligtige person, som foretager en levering af varer eller ydelser, at betale merværdiafgiften (momsen) til afgiftsmyndighederne.

(2) Ved brev registreret i Kommissionen den 15. marts 2021 indgav Forbundsrepublikken Tyskland (»Tyskland«) anmodning til Kommissionen om tilladelse til at anvende en særlig foranstaltning, der fraviger artikel 193 i direktiv 2006/112/EF, for så vidt angår personer, der er betalingspligtige for momsen i tilfælde af overdragelsen af emissionskvoter, der handles i et nationalt handelssystem i henhold til lov om handel med brændstofemissionskvoter (Gesetz über einen nationalen Zertifikatehandel für Brennstoffemissionen — »BEHG«) af 12. december 2019 (»anmodningen«).

(3) I henhold til artikel 395, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 2006/112/EF underrettede Kommissionen ved breve af 7. april 2021 de øvrige medlemsstater om Tysklands anmodning og meddelte Tyskland ved brev af 8. april 2021, at den rådede over alle nødvendige oplysninger for at kunne vurdere anmodningen.

(4) Artikel 199a, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 2006/112/EF giver medlemsstaterne mulighed for at udpege afgiftspligtige personer, der modtager overførsler af kvoter til udledning af drivhusgasser som defineret i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF ([2]), og overførsler af andre enheder, som erhvervsdrivende kan anvende til at overholde nævnte direktiv, som betalingspligtige for momsen (»ordningen om omvendt betalingspligt«). Disse bestemmelser blev indarbejdet i direktiv 2006/112/EF ved Rådets direktiv 2010/23/EU ([3]) for at bidrage til bekæmpelsen af momssvig. Anvendelsen af ordningen om omvendt betalingspligt for handel med drivhusgasemissioner i henhold til artikel 199a, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 2006/112/EF er begrænset til kvoter, der handles inden for rammerne af EU's emissionshandelssystem (»EU ETS«).

(5) Under BEHG har Tyskland skabt en retlig ramme for en national emissionshandelsordning, som omfatter emissioner, der ikke falder ind under EU ETS. Artikel 199a, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 2006/112/EF giver derfor ikke hjemmel til at anvende ordningen om omvendt betalingspligt på handel med kvoter under BEHG.

([1]) EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1.

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om et system for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Unionen og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT L 275 af 25.10.2003, s. 32).

([3]) Rådets direktiv 2010/23/EU af 16. marts 2010 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem for så vidt angår en fakultativ og midlertidig anvendelse af ordningen for omvendt betalingspligt ved levering af bestemte tjenesteydelser, som kan være udsat for svig (EUT L 72 af 20.3.2010, s. 1).

(6) Ifølge Tyskland er handel med kvoter meget sårbar over for momssvig. Handel med kvoter for brændstofemissioner under BEHG kan udnyttes til svigagtige formål på samme måde som under EU ETS. Emissionskvoter kan hurtigt, gentagne gange og nemt udveksles. Det er derfor meget vanskeligt for myndighederne at opdage sådanne ændringer af ejerskabet og at sikre, at der opkræves et passende afgiftsbeløb. Køberen af kvoterne kunne som afgiftspligtig person med fradragsret fradrage den påløbne moms uden sælgerens forudgående betaling af den fakturerede omsætningsafgift til skattemyndighederne. Navnlig forhindrer »forsvundne forhandlere« i forsyningskæden, som hurtigt forsvinder eller ikke har aktiver, den unddragne afgift i at blive opkrævet af myndighederne, hvilket har en negativ indvirkning på budgettet. For at afhjælpe tabet af offentlige indtægter har Tyskland anmodet om tilladelse til at fravige artikel 193 i direktiv 2006/112/EF for at indføre ordningen om omvendt betalingspligt med hensyn til overførsel af emissionskvoter.

(7) Udpegelsen af modtageren som den afgiftspligtige person i forbindelse med betaling af moms i denne type sager ville forenkle momsopkrævningen og hindre visse former for momsunddragelse og -undgåelse. Tyskland bør derfor gives tilladelse til at anvende ordningen om omvendt betalingspligt på overførsel af emissionskvoter, der handles i et nationalt handelssystem under BEHG (»den særlige foranstaltning«).

(8) Den særlige foranstaltning bør være tidsbegrænset. Tyskland bør derfor gives tilladelse til at anvende den særlige foranstaltning indtil den 31. december 2024.

(9) I betragtning af den særlige foranstaltnings anvendelsesområde, og fordi den er ny, er det vigtigt at evaluere dens virkning. Hvis Tyskland påtænker en forlængelse af den særlige foranstaltning efter 2024, bør landet sammen med anmodningen om forlængelse indgive en rapport med en vurdering af den særlige foranstaltning til Kommissionen senest den 31. marts 2024. Rapporten bør indeholde en vurdering af den særlige foranstaltnings indvirkning på bekæmpelsen af momssvig og antallet af handlende og transaktioner, der berøres af den særlige foranstaltning.

(10) Den særlige foranstaltning får ingen negativ indvirkning på Unionens egne indtægter hidrørende fra moms —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Uanset artikel 193 i direktiv 2006/112/EF gives Forbundsrepublikken Tyskland tilladelse til at fastsætte, at den person, der er betalingspligtig for momsen, er den afgiftspligtige person, til hvem overførslen af emissionskvoter, der handles i et nationalt handelssystem i henhold til loven om handel med brændstofemissionskvoter (Gesetz über einen nationalen Zertifikatehandel für Brennstoffemissionen) af 12. december 2019, foretages.

Artikel 2

Denne afgørelse udløber den 31. december 2024.

Enhver anmodning om forlængelse af den særlige foranstaltning, der er omhandlet i denne afgørelse, skal indgives til Kommissionen senest den 31. marts 2024 og ledsages af en rapport om anvendelsen af denne foranstaltning, som omfatter en vurdering af foranstaltningens indvirkning på bekæmpelsen af momssvig og antallet af erhvervsdrivende og transaktioner, der berøres af foranstaltningen.

Artikel 3

Denne afgørelse får virkning på dagen for meddelelsen.

Artikel 4

Denne afgørelse er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Luxembourg, den 5. oktober 2021.

På Rådets vegne
A. ŠIRCELJ
Formand